

זכרון דברים

חוצים בהמוגינו את שער הזכרון,
הבקר הזה,
כלנו
נעיר מתרדמת מותו את גבורנו
הנבהל
בבואו לחצות שדה זקוף במשמעיות.
נאחד את צוארינו
בעת השיבה הספקנית.
חוצים
בעת שהזכרון יעיד
— כחרב ההרוג —
על בדידותנו הנצחית.
וקוראים:
הנה הזרים
גודשים את התעלות
בדמעות
מוזגים את הקפה שלנו בערבים
ומתירים לכוכבים
להתפתל מצער עלינו.
איננו גאים יותר בצעדינו —
כרובה
המיחל בסתר לאנחת צרה
בבדידות גלמית.